

РЕШЕНИЕ

№ 15477

гр. София, 22.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **1175** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на А. У., ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. К. Р. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-8177-000001 от 10.11.2025 г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, издадена от началник група към РДГП Аерогари, ГПУ С..
Иска се отмяна на заповедта поради противоречието ѝ с материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на адресата на заповедта. Поддържа се, че не са налице основания за прекратяване на регистрацията на ППС. Заповедта не била мотивирана, а заповедта е съставена и връчена без да е осигурен преводач. Претендира се присъждане на разноски.
Ответникът, представляван от юрк. К., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Не претендира присъждането на разноски.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.
Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, а именно 185 дни, за това, че на 19.11.2025 .г около 20.40 ч. в [населено място] е управлявал БМВ Х5 3.0СИ с рег. СВ7949ТТ, с посока на движение по бул. Б. от ул. Продан Т. към ул. М. А., като

при извършена полицейска проверка в близост до сградата на Държавно предприятие „Ръководство на въздушното движение, е установено, че водача управлява МПС с чуждестранно свидетелство за управление на МПС, издадено от Великобритания, при наличие на валидно разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България, като СУМПС не е подменено в рамките на една година от издаването на разрешението за постоянно пребиваване. Заповедта е връчена на 12.01.2026 г. (л.60 – гръб).

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, но НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност с оглед представената Заповед № 3282з-5208/18.09.2025 г. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по достатъчно разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта.

Съобразно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, като принудителна административна мярка се налага: прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

Както бе посочено, безспорно е по делото, че на А. У. е наложена процесната ПАМ, в качеството му на собственик на автомобила. Нормата на чл. 150 ЗДвП постановява, че всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, а в чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, е посочено, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено, като по този начин, законодателят урежда различните хипотези на общия случай на неспособност на водача.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по Северноатлантическия договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква „а“ от него; 3. свидетелството е придружено от

легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш.. Посочените хипотези, както правилно отбелязва процесуалния представител на жалбоподателя, по т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т.е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

Съобразно чл. 162, ал. 2 ЗДвП, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш., в срок до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

По делото се оспорва жалбоподателят да е дългосрочно пребиваващ чужденец по смисъла на чл. 162, ал. 2 ЗДвП, като се твърди, че той е постоянно пребиваващ. Този факт не е спорен между страните. Съгласно чл. 23, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България чужденците пребивават в Република България: краткосрочно-до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната; продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление; постоянно - с разрешен неопределен срок.

Макар терминът „дългосрочно пребиваващ“ да има специфично легално съдържание в ЗЧРБ, постоянното пребиваване представлява по-висока степен на установяване в страната. Следователно, а fortiori по логика на правната йерархия и степенуване, постоянно пребиваващият чужденец не може да бъде поставен извън приложното поле на нормата, след като тя обхваща по-ниска степен на установяване. Целта на нормата е да въведе ограничение за лица, които трайно са се установили в Република България и вече имат статут, различен от временно пребиваване. Постоянно пребиваващият безспорно попада в тази категория. Ако се приеме, че постоянно пребиваващите не са обхванати от приложното поле на разпоредбата, би се обезсмислило изискването за подмяна на свидетелството при трайно установяване.

Действително, правилно се отбелязва в жалбата, и Обединеното Кралство, и Република България са страни, подписали Конвенцията за движението по пътищата (В., 08.11.1968 г.). Това обстоятелство дава по силата на чл. 161, т. 1 ЗДвП основание свидетелството, издадено от тази страна да бъде признато за валидно на територията на Република България, доколкото не се и твърди, че свидетелството, което притежава жалбоподателя не отговаря на изискванията на приложение № 6 от Конвенцията. Тоест, следва да се признае валидността на това свидетелство.

От друга страна обаче, нормата на чл. 162, ал. 2 ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Както се посочи по-горе, в случая следва да се приеме, че понятието дългосрочно пребиваващи обхваща и постоянно пребиваващите. Наличието на валидно свидетелство по смисъла на чл. 161, т. 1 ЗДвП им дава право да управляват МПС с това свидетелство за срок до една година, от датата на издаване на документа за пребиваване. Няма спор, че този срок в случая е изтекъл. Наличието на валидно свидетелство по смисъла на чл. 161, т. 1 ЗДвП дава право на чужденеца да замени го свидетелството си с българско такова, от която

възможност не се установява същият да се е възползвал. Управлението на МПС след едногодишния срок обаче, следва да се приравни на липсата на валидно свидетелство, доколкото законодателят е предоставил възможността по чл. 162, ал. 4 ЗДвП, според която чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш. се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията. В случая свидетелството не е невалидно, но жалбоподателят няма право да управлява с този документ след изтичането на една година. В този случай е налице хипотезата, визирана в чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП – не притежава документ, удостоверяващ правото му да управлява МПС на територията на Република България.

Неоснователно е възражението за процесуални нарушения, поради неосигуряването на преводач на чужденеца. Наличието на разрешение за постоянно пребиваване е индиция, че същият владее в определена степен български език. В нито един етап от административното производство не е възразил, че не разбира естеството на извършваните действия спрямо него, подписал е ЗППАМ и АУАН, които са на български език. Наличието на процесуални нарушения следва да се преценява съобразно всички обстоятелства по делото. В случая дори да се приеме, че такова е налице, то нарушението не е съществено, доколкото правото на защита е реализирано.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. У., ЛНЧ [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-8177-000001 от 10.11.2025 г. по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, издадена от началник група към РДГП Аерогари, ГПУ С. като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: